

Nr 123.

Av herr **Lindman m. fl.**, om ändrad lydelse av 43 § andra stycket lagen om fattigvården.

I 43 § 2 stycket i lagen om fattigvården den 14 juni 1918 stadgas, att Konungens befallningshavande skola i allt, vad som rör deras befattning med fattigvårdsförvaltningen inom länen, hava biträde av särskilt tillsatta tjänstemän, fattigvårdskonsulenter, vilka jämväl skola hava till uppgift att tillhandagå med upplysning och råd rörande fattigvården, samt att instruktion för fattigvårdskonsulenterna utfärdas av Konungen. Sådan instruktion har av Kungl. Maj:t utfärdats den 25 april 1919.

Av denna instruktion framgår, att fattigvårdskonsulenterna fått sig tillagda en mångfald skiftande göromål. Så skola fattigvårdskonsulenterna, vilka äro pliktiga att årligen företaga inspektionsresor inom sina distrikt, bl. a. tillse, att sjuka understödstagare, vilka äro i behov av särskild omvårdnad, erhålla det underhåll och den vård, som deras tillstånd kräver, ägna noggrann uppmärksamhet åt barnavården inom distriktet, övervaka, att vid fattigvårdsanstalterna inom distriktet finnes anställd tillräcklig och för sina särskilda uppgifter lämplig personal, att i anstalterna finnas tillräckliga förråd samt att dessa äro ändamålsenliga och väl vårdas, att nödig klassifikation av understödstagare äger rum i enlighet med de i lagen om fattigvården givna bestämmelser, att tillfälle till sysselsättning beredes understödstagare, som ej äro till arbete oförmögna, samt att ingen ålägges arbete, som överstiger hans förmåga, ävensom att fattigvårdsanstalternas lokaler äro i fråga om storlek och form, inredning, belysningsförhållanden, uppvärmning och luftväxling inrättade med hänsyn till sina särskilda ändamål. Vidare skall fattigvårdskonsulent, om anmälan hos honom göres, att fattigvårdssamhälle, fattigvårdsstyrelse eller vid fattigvården anställd person åsidosatt sin skyldighet, eller om eljest finnes anledning antaga, att fel, försummelse eller missbruk föreligger, verkställa undersökning rörande förhållandena i fråga samt, om undersökningen därtill föranleder, vidtaga åtgärder för rättelses åstadkommande, ävensom på begäran tillhandagå föreningar och

enskilda, vilka inom distriktet utöva frivilligt understödsarbete, med upplysningar och råd.

För alla dessa göromåls behöriga fullgörande erfordras givetvis ej blott en ingående författningskunskap på hithörande områden och kännedom om fattigvårdens tekniska anordnande i skilda delar av landet, utan även stor erfarenhet, förvärfvad genom eget arbete i fattigvårdens tjänst. Självfallet är även att, om kommunerna och enskilda understödsföreningar skola av fattigvårdskonsulenterna kunna erhålla de råd och den ledning vid ordnandet av sina fattigvårdsangelägenheter, som konsulenterna förutsatts skola lämna dem, dessa måste äga en verkligt allsidig utbildning på området.

Vid föredragning av k. propositionen nr 168 till 1918 års lagtima riksdag angående anslag till anordnande av statsinspektion över fattigvården m. m. yttrar också vederbörande departementschef, att det är »klart, att för framgångsrikt fullgörande av en konsulents krävande uppgifter en ingående praktisk erfarenhet om fattigvård är en grundförutsättning, vare sig denna erfarenhet vunnits under anställning i den offentliga fattigvårdens tjänst, under sysslande med frivillig understödsverksamhet, såsom konsulent hos enskild förening eller på annat dylikt sätt», varpå departementschefen tillägger: »Kunskaper om gällande författningar måste naturligen konsulenten äga, likaledes torde ett visst mått av allmänbildning utgöra en förutsättning för att konsulenten skall kunna behörigen hävda sin ställning». Trots detta yttrande uttalar departementschefen dock den meningen, att »några bestämda yttre kompetensvillkor icke böra uppställas, och att Kungl. Maj:ts val sålunda ej bör bindas genom fordringar på avlagd examen, genomgången utbildning eller tidigare verksamhet». I överensstämmelse härmed hava ej heller några kompetensvillkor för fattigvårdskonsulenterna fastställts vare sig i lagen om fattigvården eller i instruktionen för statens fattigvårdskonsulenter.

De skäl, departementschefen anfört till stöd för denna mening, finna vi för vår del icke bärande, utan tillåta oss att i avseende å behovet av kompetensvillkors fastställande för fattigvårdskonsulenterna hysa en annan uppfattning än den av departementschefen år 1918 uttalade. I vad på detta område därefter timat anse vi oss jämväl hava erhållit ytterligare stöd för denna vår uppfattning. Det synes oss för övrigt vara helt naturligt att, då alla äro ense därom, att fattigvårdskonsulenterna böra äga praktisk erfarenhet på fattigvårdens område, detta jämväl utsäges i författningen.

På grund av vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen för sin del ville besluta, att 43 § 2 stycket i lagen om fattigvården den 14 juni 1918 måtte erhålla följande ändrade lydelse: »I allt vad som rör Konungens befallningshavandes befattning med fattigvårdsförvaltningen inom länen skola Konungens befallningshavande hava biträde av särskilt tillsatta tjänstemän, fattigvårdskonsulenter, vilka jämväl skola hava till uppgift att tillhandagå med upplysningar och råd rörande fattigvården. Till fattigvårdskonsulent utses man eller kvinna, som genom föregående verksamhet i fattigvårdens tjänst samt ådagalagda kunskaper om fattigvårdens anordnande i skilda delar av landet visat sig därtill särskilt skickad. Instruktion för fattigvårdskonsulenterna utfärdas av Konungen».

Stockholm den 20 januari 1920.

Arvid Lindman.

Walter Kant.

David Norman.

Cornelius Olsson.

Edvard Lithander.

John Jönsson.

Pehr Aug. Andersson.
